№ 15. КИЇВ. СЕРПЕНЬ 1948 р. ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

І РАДІТИ ТРЕБА ВМІТИ

Відколи на нивах чудова пшениця
В районі однім почала колоситься —
З тих пір в голови виконкому Небрата —
Одна тобі радість, одні тобі свята!

Щоб вище звістити про успіх району,
Небрат прилипав до свого телефону.
Милуючись, хвастався в область Небрат:
— Ох, як же вродило! Який же я рад!..

Настала пора ту пшеницю косити —
Небрат же продовжував... тільки радіти.
Радів та лічив на своїй рахівниці
Достиглі, не зібрані тонни пшениці.

Сусіди вже косять у пору гарячу,
Сусіди молотять, везуть хлібоздачу,
В сусідів у праці душа молодіє.
Небрат же... Спитайте! Чого він радіє?

Не має ж він права радіти зарані,
Якщо відстає ще район у змаганні,
Якщо всю добу не гудуть молотарки,
Якщо хлібоздачу не возять безтарки!..

Мораль: зобов'язання здійснить зумій,
Тоді з усіма веселись і радій!

О. СТЕПАНЕНКО.

ШИРОКА НАТУРА

Мал. В. Гливенка

— Що за народ пішов! Зібрала торік Марійка по 32 центнери пшениці з гектара. Дали їй орден, Золоту Зірку, 230 пудів зерна на трудодні, збудували нову хату, а їй все мало...
— Чого мало?
— 32-х центнерів! Цього року зібрала по 40!

Мал. С. Самуна

ЧИСТОКРОВНІ ЯНКІ

—Що з тобою, Гаррі? Ти, як полотно, білий.
—Мені приснилося, що мій дідусь був чорний!

ІРПІНСЬКИЙ БАСЕЙН

(ПОДОРОЖНІ НОТАТКИ)

ЦЕ Ж ЗАПЛАВА!..

—Е-е... запізнилися, товаришу кореспондент. А жаль... — каже т. Карпенко — завклубу Демидівського колгоспу імені Васильєва. — Значить, ви так і не бачили битви на заплаві?

— Особисто — ні.

— І в кіно не бачили? У нас аж три кінохроніки знімали.

— І в кіно не бачив.

Карпенко дивиться на мене, як дивляться на людину, що приїхала помахати кулаками після великої бійки.

— А ми не тільки осушували заплаву, але й у кіно бачили, як це в нас виходить... Ви б подивилися, що робилося, коли привезли цю хроніку. У клубі ніде було й яблуку впасти... А Йосипа Коваленка, що працює у «Сільелектро», зняли на стовбі — щось підключав там. Так він і досі всім розказує, що його в кіно показували. Та ще й з яким фасоном.

«Знято, каже, погано, але я себе впізнав. Я отакечки висів... Руки отак, а ноги отак, а дивився отак, ну... і, взагалі, ви ж бачили?!».

— А чи не було такого, що, побачивши себе в кіно, хто-небудь кидав роботу і пускався по району за кінопересувкою, щоб ще раз подивитися на себе?

— Ні, такого не було. Обідати за роботою забували. Таке часто бувало. А щоб через кіно роботу покинуть — як же так можна? Це ж заплава!..

«БОЛОТНИЙ КОЛУМБ»

На ганочку засмагла дівчина чекає голову Демидівської сільради. Поряд сидить якийсь вихрастий юнак. Вікна сільради заліплені смужками паперу, щоб не висадило вибуховою хвилею. На бриючому польоті проносяться лелеки — «демидівська авіація», як їх тут звуть. Лелекам тепер далеко літати по поживу. Ірпінське болото відступило по всьому фронту.

— Я вчора пішки прийшла з Брянської області, — розказує дівчина. — Більше 400 кілометрів гнала корову для своєї сестри-переселенки. Цілу добу через Київ перебиралася. Погано корові в Києві. Кругом асфальт і вода тільки газована.

Юнак засміявся.

— Спробуй, напій корову стаканами та ще з сиропом!..

— Ви теж переселенець?

— Ні, я з Києва. У мене сьогодні вихідний, так я підскочив сюди на хвилинку подивитися на наслідки. Я працював тут. Осушував це болото. Знаєте, навіть не віриться. Слово честі. Таке багнище було, просто жах. А тепер море картоплі. Красота!

— Назад і літаком не полечу! — каже дівчина. — Прийшла просити, щоб залишили в колгоспі.

— Залишать! — упевнено каже юнак. — Люди потрібні. Бачите, яка махина.... А це здорово буває, — обернувся він до мене. — Я, знаєте, начитався всяких книжок про мандрівки. Дуже цікаво, коли нові землі відкривають. Та зараз на глобус уже всі найменші землі нанесено. Ніяких, значить, Христофорів Колумбів тепер уже не треба. Слово честі, навіть обидно якось! Воно, знаєте, приємно нову землю або море яке-небудь відкрити. А от попрацював тут, і кажу хлопцям: «Тепер тисячі київських комсомольців стали тисячами колумбів. Ми відкрили нову землю. Підняли золоте дно! Осушимо всі болота — ціла нова країна буде!» А товариші сміються, «болотним Колумбом» називають... Ой, машина! Треба їхати... Бувайте!..

«Болотний Колумб» наздогнав машину і ловко на ходу плигнув у кузов.

Він розкаже київським товаришам, що їх труд не пропав. До 1 липня на Ірпінському зрошуваному масиві викопано 98 кілометрів каналів, вийнято 190 тисяч кубометрів грунту, збудовано 65 мостів, 8 насосних станцій і прокладено 18 кілометрів доріг. Але це тільки початок.

— Ми закінчили лише перший цикл осушування заплави річки Ірпінь, — каже начальник контори зрошування т. Гутін. — Освоєно лише 20 кілометрів по течії Ірпеня. Тепер на черзі освоєння великого Ірпеня — 94 кілометри по течії річки. На цьому буде закінчено створення потужної овочевої і тваринницької бази для постачання населення Києва.

— Городньо-тваринницький «Донбас»! «Ірпінський басейн»! Край рясного достатку!.. Він дасть столиці України картоплю, м'ясо, сало, рибу, качок, гусей в неймовірній кількості. Один лише колгосп імені Васильєва, освоївши свій зрошуваний масив, зможе цілий місяць годувати картоплею все населення Києва... А таких колгоспів буде на заплаві понад шістдесят!

ОЦЕ ТАК САПИ!..

Старший агроном колгоспу імені Васильєва Марія Софронівна Демченко, знаменита п'ятисотенниця, зразу, як кажуть, бере бика за роги.

— Ви з ПЕРЦЯ? А я саме хотіла писати вам листа. От ми сапи з святошинського «Сільгосппостачу» одержали. Оце сапи, так сапи! У мене таких сап 300 штук! Тільки в землю встромиш, так сапка й розгинається. І ще біля пришийку відламується. Оце сапи, так сапи! Дайте тому «Сільгосппостачу» перцю, щоб йому аж кисло стало!.. У нас тут війна за врожай іде, а вони такі сапи... Ми вже освоїли 594 га заплави. Думаємо на 200 гектарах зібрати тут до 100 тисяч центнерів картоплі. Одна ланкова Варя Карпенко збере з гектара цілу тисячу. І що ж виходить?.. Чи, може, це не для Перця? По плану контора зрошування повинна збудувати 78 кілометрів доріг, а збудувала 18. А як ми будемо картоплю вивозити восени, коли заплава розкисне? Контора збудувала дороги, щоб їй самій восени можна було виїхати, а врожай хай літає?! Це теж треба в ПЕРЕЦЬ!

ЛОЖКА ДЬОГТЮ

Не всякому щастить бути при народженні нового села. Ці роди безболісні. Вони сповнені радощів і сонця. Вчора ще був польовий шлях, облямований тополями, а сьогодні це вже «Садова вулиця». 185 будинків, красивих, як лялечка, нових будинків з мезонінами, з балконами, з фігурними колонами повинні збудувати колгоспники для переселенців. Ціле село Ново-Демидів!..

Пахне сосновою смолою на будівництві. Дивишся — і око радіє. Скрізь стругають, пиляють, рубають, варять кашу, курять, сміються, розмовляють. Життя, як кажуть, «б'є ключем», але цим ключем не відкриєш секрету: коли переселенець одержить ключа від свого готового будинку. У всьому Ново-Демидові на трьох вулицях («А», «Б» і Садовій) не знайдеш жодного готового будинку. А будівництво ж почалося ще в лютому!

Першим приїхав сюди із своїм будинком Григорій Бабич, переселенець із села Катюжанки. Його будинок почала будувати бригада з села Толокунська Гута. Попрацювала до березня й поїхала. Шостий місяць будується один будинок! А його ж може збудувати один чоловік за 100 днів, або 100 чоловік за один день. Григорій Бабич погоджується на один з цих двох варіантів, але нічого не виходить. Чому? Відповідають: Димерський район, наприклад, повинен був здати в експлуатацію переселенські будинки до 1 травня. Не здав. Визначили крайній строк — до Жовтневої річниці. Теж, мабуть, забуксує. Дуже вже з холодочком керують тут цією справою!

Замість 185 будинків закладено 73. Кожного дня закладають нові, а готових немає. В чім річ? А секрет відкривається просто. Для цього тільки треба заглянути у табель. Київський облвиконком зобов'язав Димерський, Іванківський, Бориспільський та Бородянський райони збудувати будинки. Димерці почали будувати 27 будинків з 50-ти, а потім відкликали людей з будівництва і більше їх там не бачили. Чи втішить голову Димерського райвиконкому т. Харчука повідомлення про те, що бригада з Толокунської Рудні, заклавши будинок, не виходить на роботу з 26 квітня? Навряд чи приємно буде й голові Іванківського райвиконкому тов. Петренку почути про те, що село Оране не висилає своїх людей на роботу з 17 квітня. Та ба! Навіть сам колгосп ім. Васильєва (для якого будується Ново-Демидів) з 3-х будинків, які він повинен збудувати сам, не закінчив ще жодного!

Щоб байдужі, холодні керівники припинили капати дьоготь у бочку меду, поки що напишемо про них у ПЕРЦІ. Не допоможе — міститимемо їхні фотографії доти, доки вони не зрозуміють, що треба серйозно ставитись до великої справи освоєння заплави річки Ірпінь!

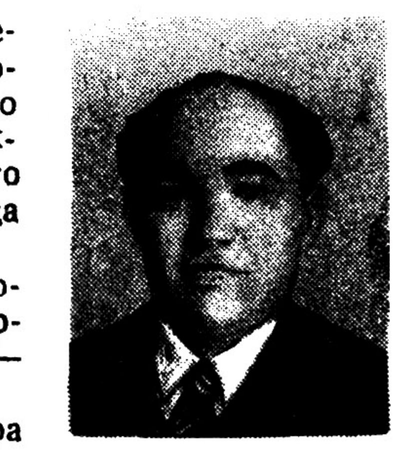
Першу перемогу одержано. Осушено 2152 гектари непрохідних боліт. Колгоспники відчули тут твердий грунт під своїми ногами. І нікому не дозволять вони ганьбити славу городньо-тваринницького «Донбасу», знаменитого «Ірпінського басейну».

Петро ЛУБЕНСЬКИЙ,
спеціальний кореспондент ПЕРЦЯ.

с. Демидів.

ХОЧ КРУТЬ-ВЕРТЬ...

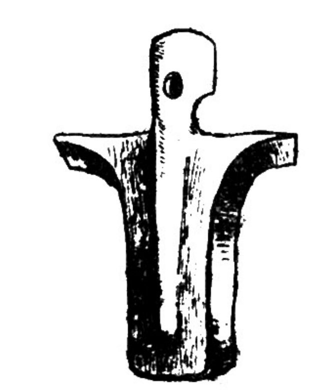

Звичайний водопровідний кран — нескладний механізм. Відкрутив кран — вода біжить. Закрутив — не біжить. Про кран виробництва київського тресту «Міськпостач» цього сказати не можна. Його хоч круть-верть, хоч верть-круть, а вода біжить і біжить.

— Це дійсно наша робота, — сказав головний інженер «Міськпостачу» т. Базарський, глянувши на кран. — І на жаль — це брак!

Як бачите, устами головного інженера глаголить істина.

ПРИМУСОВА КОПАНИЦЯ

Правління каменоватської артілі імені газети «Правда». Златопільського району на Кіровоградщині, надіслало Перцеві посилку. Там була копаниця і лист. Правління писало в листі: «У крамниці райспоживспілки нам ці копаниці вже тричі давали в нагрузку по 3 крб. за штуку. До 5 серпів нам дали 25 копаниць; до 45 ушивальників — 50 і до 3 возів іще 150 копаниць. Тепер у нас на кожного бурякокопача по 3 копаниці. Але як цим «струментом» копати буряки—ніхто не знає, бо це не копаниця, а брак. Правління артілі просить дізнатися, на якому заводі і за чиїм проектом виготовлено копаницю, й оголосити про це в ПЕРЦІ, щоб усі знали бракоробів».

Ідучи назустріч проханню колгоспників, ПЕРЕЦЬ повідомляє:

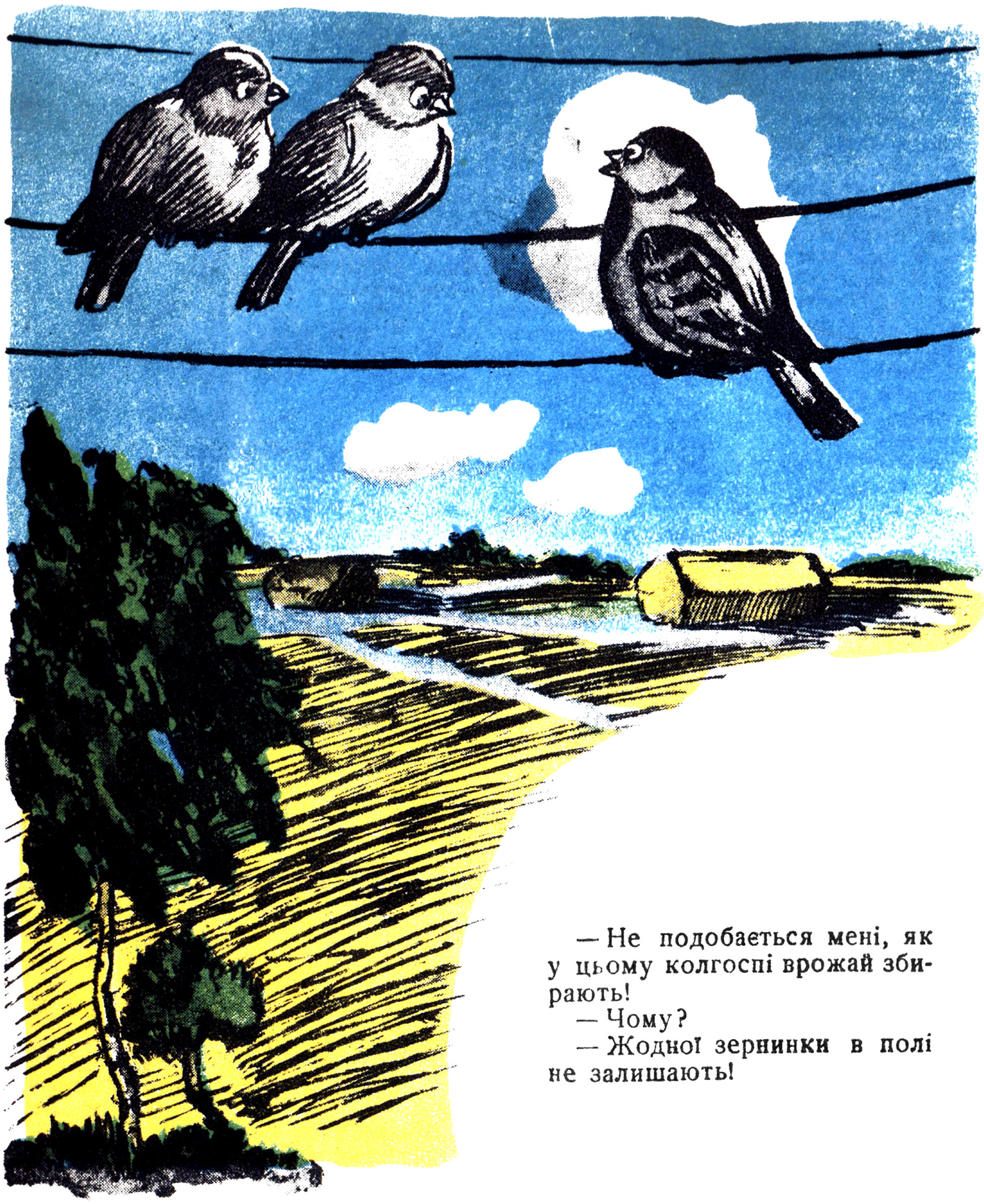
Копаницю спроектовано й зроблено в Дніпропетровську на заводі «Спартак» Міністерства місцевої промисловості. Директор заводу т. Сисоев.

Мал. Бе-Ша

— Молодець Федоренко! І на заводі,
як в бою—все вперед виривається.

Мал. Л. Каплана

— Не подобається мені, як у цьому колгоспі врожай збирають!

— Чому?

— Жодної зернинки в полі не залишають!

ВСЕ ЯСНО...

О 15 год. 15 хв. у Піщанці, Вінницької області, у дві адреси було прийнято телеграму: «План членських внесків Піщанському району протягом 4-х місяців недовиконується, президія обкому Червоного Хреста вимагає термінових заходів виконанню піврічного завдання».

Через 10 хвилин — о 15 год. 25 хв. — надійшла така телеграма: «Президія обкому Червоного Хреста схвалює виконання плану членських внесків, сподівається перевиконання піврічного плану».

Обидві телеграми підписані заступником голови обкому товариства Червоного Хреста т. Бабієм. Якою рукою підписувалася перша і якою — друга телеграма, — Перець не знає. Але те, що права рука т. Бабія не знала, що підписувала ліва, — це ясно видно з обох телеграм.

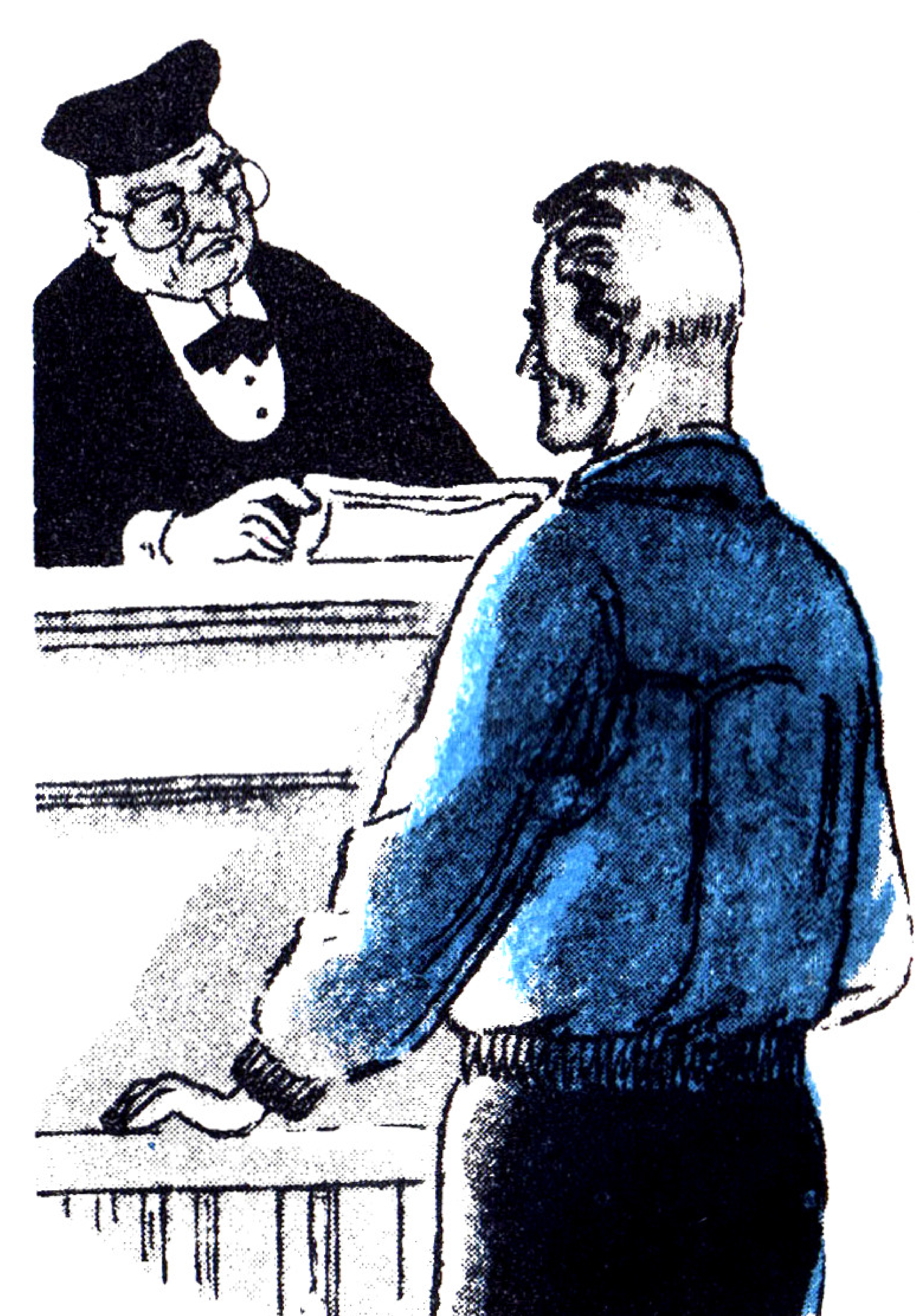
ХТО КОГО?

Читач Перця пише з Чернігова:

«У центрі міста, по вул. Попудренка, міст через річку Стрижень руйнується не щодня, а щогодини. Руйнується він не стільки від часу, скільки від ворожого ставлення до нього з боку зав. міськкомунгоспу т. Семенця».

Чим же не догодив цей міст т. Семенцю? Тільки тим, що лежить на важливій магістралі і потребує ремонту. А ремонтувати т. Семенець не любить. Так і живуть у Чернігові: напівзруйнований міст у центрі міста і т. Семенець у міськкомунгоспі. Хто ж кого переживе? — цікавляться городяни.

Мал. Бе-Ша

СУДДЯ. — Ви бачили, як підсудний побив нашого шановного начальника поліції?

СВІДОК. — На превеликий жаль, не бачив...

ПЛЯМИ НА МАРЦІ

Плями бувають не тільки на сонці. На фабричній марці теж бувають плями. Це факт. Нам ці плями показували на Київській астрономічній обсерваторії. Ми дивилися на них не через великий рефрактор, а звичайним, неозброєним оком. Очі нам не сліпило, але дивитися на ці плями було дуже неприємно. Руді такі, іржаві, вони височіли серед зеленого двору і псували краєвид.

— Звідки вони у вас взялися? — спитали ми у директора обсерваторії, професора Всехсвятського.

— З Київського машино-будівельного заводу, — відповів учений-астроном. І розказав нам історію цих плям.

Був вересень 1946 року. Київська астрономічна обсерваторія замовила заводові три астрономічних башти з обертовими куполами. Перші дві башти мали бути готові 1 листопада 1946 р. Третя — 1 грудня 1946 року. Вартість трьох башт, включаючи монтаж і фарбування, була визначена в 168 тисяч крб.

Одержавши гроші, директор заводу, м'яко кажучи, надув колектив Київської астрономічної обсерваторії. Башти до 1 грудня 1946 р. не були готові. Не готові вони ще й тепер. Без технічного контролю вузли башт були доставлені на подвір'я обсерваторії в кінці 1946 р. і відтоді напівзібрані іржавіють тут.

Три іржавих башти стоять посеред зеленого двору обсерваторії і лякають екскурсантів своїм незвичайним виглядом. Представник заводу Володимир Іванович Приймак прийде інколи на подвір'я обсерваторії, подивиться на іржаву честь своєї заводської марки, вигукне трагічно: «У мене ваші башти, як петля на шиї!» — і зникне.

А башти стоять і іржавіють. Уже крізь проіржавлені куполи вдень світить сонце, а вночі заглядає Марс.

Через відсутність башт на обсерваторії зриваються роботи по дослідженню сонця, метеорних і перемінних зірок, малих планет і комет. Гальмуються роботи по розв'язанню питань про походження тіл сонячної системи.

Тільки одне питання цілком розв'язане Київською астрономічною обсерваторією: дирекція не дорожить честю фабричної марки заводу. Про це красномовно свідчать три іржавих плями у дворі обсерваторії.

С. ЗАЯРКО.

Степан ОЛІЙНИК

Ілюстрації В. Гливенка

Дипломат

perec-ua.
perec-ua.

Лиш зібрався вечеряти Гнат —
Як приносять записку до хати:
«Зараз буде у вас дипломат».
Приготуйтесь, мовляв, зустрічати!

Це ж за чим він? Яким вітерцем
Занесло аж сюди з-за кордону?..
Ще й приписка внизу олівцем:
«Дипломат з самого Вашінгтону».

— Чуєш, жінко! Прийшла до нас вість, —
Мовив Гнат до своєї Олени, —
Із самої Америки гість
Добивається зараз до мене!..

Зустрічать і приймати людей
Вже Олені, мабуть, не звикати,
Хоч таких чужодальних гостей
Не просила ні разу до хати.

Одягла свою сукню в цвіту
І до люстра: чи славно їй буде?
З скрині Зірку бере Золоту,
І чіпля чоловіку на груди...

— І чого він до нас, дипломат!? —
(Ця загадка була й перед нею).
— Та, мабуть, — одвічає їй Гнат, —
Почнемо з ним якусь «асамблею»!

— Асамблею?! Оце новина!..
Та чого ж ти... (й змахнула руками) —
Треба ж спішно колоть кабана,
Треба діжку розкрить з огірками.

Йди в артіль, хай пришле голова
Зо дві жінки на поміч до хати —
Сам же знаєш: по місяців два
В асамблеях сидять дипломати!..

— Підожди! — усміхнувсь чоловік. —
Ми про це поговорим окремо.
Може ще «асамблею» на рік
Чи одразу — на два відкладемо.

Дивлячись, обстановка яка! —
Жартував...
Потім взяв він вірьовку,
Прив'язав коло груші Сірка.
Та на цьому й скінчив «підготовку».

...Незабаром прибув дипломат,
Сухорлявий і рівний, як свічка.
«Ви, — питає, — Дібровенко Гнат,
Бригадир... із артіль... «П'ятирічка»?

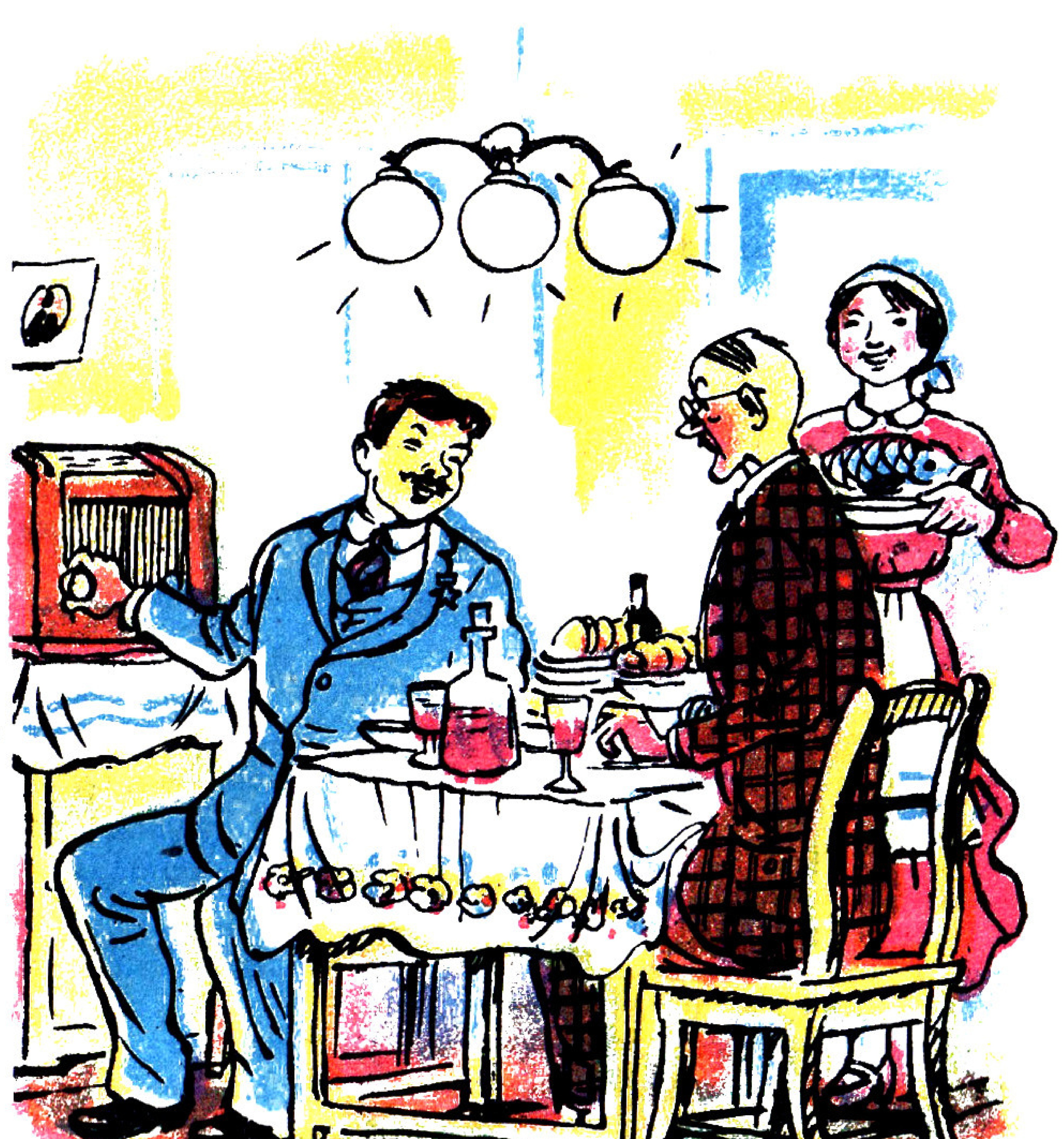
— Я, — одвітив господар кивком...—
Прошу, пане! Проходьте, сідайте!
Що прийму не за «круглим столом»,
То за це вже мені вибачайте!..

(Був, як бачите, Гнат із таких,
Що не лізуть в кишеню за словом).

...Й почалась «асамблея» у них
За селянським столом квадратовим.

Дипломат напочатку сказав,
Що гостює у нашій столиці,
Що про Гната, звичайно, читав,
Знає, скільки зібрав він пшениці,

Що тепер, мовляв, робить турне
Й стріти Гната — для нього похвально!
— Прошу, сер... познайомте мене
З вашим досвідом. Повно й детально.

Гнат, зберігши гостинності такт,
Підбирає слова милозвучні.
— Нам приємно, — говорить, — це факт,
Що Америка проситься в учні!

Та на просьбу скажу я вам так:
Не прийметься мій досвід артільний
На землі ваших ферм, де батрак
Гне ще спину на вас, підневільний.

Дипломат окуляри протер.
Дипломат вигнув брови на лоба:
— Ви мене агітуєте, сері
Я, здається, в гостях в хлібороба!

...Бив годинник в ту мить на стіні,
Й бригадир, щоб підкреслити чемність,

Каже гостю: — Дозвольте мені
Саме зараз зробить вам приємність.

Ви ось в хаті моїй, та душа —
Там, в Америці, скажемо чесно.
То ж послухать тепер «Голос США»
Вам приємно буде й інтересно...

Зашипів в репродукторі змій...
Жінка просить за стіл дипломата...
І почався невиданий «бій»
Між Нью-Йорком і хатою Гната.

Диктор каже: «...тепер сіячі
На Вкраїні радянській без хліба».
Жінка ставить на стіл калачі!..
Дипломат тихо цідить: «Шпасіба!»...

Диктор каже: «...пустіють степи,
У ставках уже видохла риба....»
Жінка ставить на стіл коропи!..
Дипломат тільки мимрить: «Шпасіба!»...

Диктор жовчно шипить з приймача,
«...каганці — їх світила типічні...»
Жінка люстру святкову включа...
Гостя сліплять вогні електричні...

Диктор каже: «Ні вдень, ні вночі
Там, у селах, пісень не чувати».
А під вікнами — в клуб ідучи —
«Ой, ти хмелю!..» співають дівчата.

Жінка просить: — Ви ріжте калач,
Ви ж з дороги, пора закусити!... —
Дипломат — вставив очі в приймач
Й починає чомусь зеленіти...

Дипломат: «Ви знущаєтесь, сері»
Процідив і аж звився змією.
І рішив бригадир, що тепер
Можна знов розпочать «асамблею».

Усміхнувсь і запитує Гнат:
— Що це значить? Скажіть, дипломате?! —
Той схопився, хотів щось сказать,
Та скоріше за шляпу, та з хати!..

Поспішав мовчазний до воріт,
Бо ж невдачі були очевидні,
Гнат, проводячи, мовив услід:
— Погостили б ще в мене зо три дні.

Подивилися б завтра село,
Прогулялися б в сад чи до лісу! —
Хоч на думці у Гната було:
«Їдь скоріше, і ну тебе к бісу!..»

...Лиш від'їхав з тим гостем шофер,
Жінка так чоловіку сказала:
— Двадцять років живу з вами, сер,
А що ви дипломат і не знала!

Мал. В. Сірого

ЯК БИ ЧОГО НЕ ВИЙШЛО

— Чому ж це ви раптом переходите з м'якого вагона?
— Бачите, я маю погану звичку говорити спросоння, а там іде ревізор держконтролю.

ВОВКИ І ВІВЦІ

До кабінету голови Троїцького райвиконкому (Одеська область) тов. Салтановського ввійшов збуджений і сяючий голова спілки мисливців Арсентій Арсентійович Черненко.

— Чули, Юхиме Тимофійовичу, інтересну новину? У нас з'явилися вовки!

— Невже? Нарешті, і нашому району привалило щастя! Організуємо облаву! Оце, да!— зрадів (теж запеклий мисливець) голова райвиконкому.

— Зберемо всіх мисливців і...

— Хоча б звірини вистачило, — занепокоївся голова.

— Вистачить!

Юхим Тимофійович швидко зачинив кабінет і помчав додому. По дорозі він зустрів уповноваженого обласного управління мисливського господарства Євгена Івановича Влажнева, керівника місцевої кооперації, інспектора соцзабезу. Кожен уривчасто вигукував:

— Да! Дійсно тепер єсть де розгорнутися. Он в колгоспі ім. Боханцева вовки задушили десять овець!

— У колгоспі ім. Сталіна за день 17 овець розірвали!

Юхим Тимофійович скомандував дома: «Скоріше собаку і рушницю! Назріло справжнє полювання! Оце, так! Узнають в інших районах — позаздрять! Їй-бо, позаздрять!»

Через короткий час у кабінеті тов. Салтановського стояла нова централка. Собака гарчав, зустрічаючи відвідувачів...

Коли на порозі з'явився начальник міліції, Юхим Тимофійович випалив:

— О-о-о! Нашого полку прибуло!

Але інформація начальника міліції навіяла сум на запеклого мисливця. Виявляється, що вовки навіть удень з'являються цілими гирилицями на колгоспних полях і несамовито шматують овець.

У любителя постріляти тов. Салтановського відразу, видно, похололо в п'ятах і погас мисливський запал.

— Справжні вовки!.. Вони ж можуть розірвати собаку. А потім і мене...

Переляк голови райвиконкому швидко передався спілці мисливців. Притаїлась вона (спілка) і сидить собі тихенько.

Зате посміливішали вовки. Вони поїдають колгоспних овець, розмножуються, і є відомості, що вже добираються до райцентру.

Кажуть, нібито в Троїцькому районі от-от відкриється вовчий заповідник.

Юрій ОРКІС.

„ПФІ!"

Про те, що звичайні листи надсилаються в конвертах, знають абсолютно всі, крім, хіба, самих працівників зв'язку.

Зробіть так.

Зайдіть у місті Харкові в 23-ю філію цієї поважної організації і попросіть, щоб вам продали конверт. Привітна дівчина гляне на вас з виразом співчуття і відповість скоромовкою:

— Конвертівнема!

Потім ви запитайте:

— Чому?

Вона зміряє вас, наскільки їй дозволяють розміри віконця, нищівним поглядом і відповість:

— Пфі!

Це не слово, а скоріше звук. І означає він приблизно таке: «Ну й дивак!», або: «Дивне запитання!», або зрештою: «Ще чого захотів— конвертів йому подай!»

Після цього ви вже не заїкнетесь про папір для листів і про інші предмети поштово-телеграфного вжитку.

Про те, що тридцятикопійчана марка коштує рівно 30 копійок, відомо абсолютно всім, тільки не працівникам зв'язку.

Після невдалої і гідної жалю спроби придбати конверт ви подаєте у віконце дві двадцятикопійчані монети (інших у вас не знайшлось) і просите:

— Марку за тридцять.

Марку ви одержите зараз же. Марку, та ніяк не здачу!

Автор цих рядків спостерігав, як у цій же 23-й філії зв'язку з восьми покупців тільки один насмілився цілком природно запитати:

— А здачу?

— Пфі!

— Тобто, як це «пфі»? — здивувався сміливець. — Мені належить гривеник здачі!

— Зараснема. Зайдітьпізніш.

— А що ж! І зайду! — пробурчав вимогливий клієнт.

Я наздогнав його на Сумській вулиці і, відрекомендувавшись, спитав:

— Вам, я бачив, не дали здачі?

— Так!

— І звеліли зайти пізніш?

— Угу!

— Пробачте за цікавість: ви зайдете одержати свою здачу?

Він глянув на мене, як на маленького, знизав плечима і відповів:

— Пфі!

Як бачите, погані приклади, на жаль, прищеплюються швидко.

Р. БРУСИЛОВСЬКИЙ.

НЕЧУВАНА КОМІСІЯ

У бібліотеці Академії наук УРСР на самому видному місці красується таке оголошення:

«До уваги товаришів!

Всі товариші, що не сплатять черговий внесок за дрова ..... дрова не одержать.

ДРОВ'ЯНА КОМІСІЯ».

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Відомо, що в комплекс норм, що їх здають на значок ГПО, входить і смуга перешкод. Все це під силу одеським фізкультурникам. Але зараз перед ними з'явилась така перешкода, якої вони навіть штурмом не можуть подолати.

Перешкода ця — директор парку культури й відпочинку т. Штейнберг. Він вирішив не пускати фізкультурників безплатно на стадіон, що міститься в парку.

Чимало спортсменів у нас відзначаються вмінням стрибати в висоту з розбігу. Та перестрибнути паркан, яким обгородився тов. Штейнберг, і вони не можуть, бо висота його сягає двох метрів, а обласний рекорд тільки 1 метр і 75 см.

Що ж нам робити? Як усе-таки подолати перешкоду?

З. ІЄВЛЄВА,
начальник учбово-спортивного відділу товариства «Харчовик».

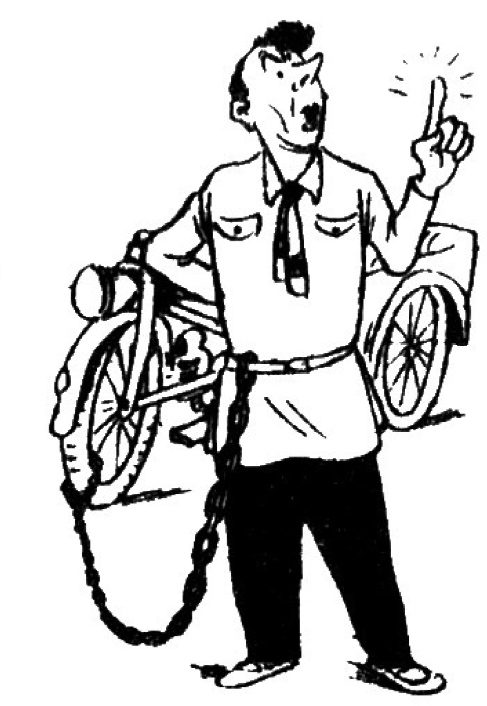

Від ПЕРЦЯ. Дорогі товариші фізкультурники! Висоту, що стала на перешкоді, може і повинен перестрибнути голова виконкому Одеської міської Ради т. Степаненко. А ви тоді за ним!

Чекаємо повідомлення про встановлення цього нового рекорду.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Я—інвалід Вітчизняної війни 1-ої групи. Незважаючи на це, я працюю редактором Ямпільської районної газети. Міністерство соціального забезпечення запропонувало Сумському обласному відділу соцзабезу видати мені мотоколяску в першу чергу. Але зав. облсоцзабезом т. Жульов коляски не видав, а заявив: «Прохання міністерства про видачу вам коляски в першу чергу для мене не резон. От, коли б міністерство запропонувало видати її вам негайно, тоді б ви поїхали до свого Ямполя у колясці».

Товаришу ПЕРЕЦЬ, прошу тебе відповісти на такі запитання:

Коли у т. Жульова немає колясок, то навіщо йому чарівне слово «негайно»? А коли в нього є коляски, то тоді—яка ж різниця між словами «негайно» і «в першу чергу»?

І ще: чи знає Міністерство соціального забезпечення, як т. Жульов виконує його директиви?

Н. КОСТЕНКО.

Від ПЕРЦЯ. На відміну від т. Жульова, ми не чіпляємось до слова й негайно ж, у першу чергу переадресовуємо ваші запитання Міністерству.

●

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 10 ПЕРЦЯ було вміщено листа агронома т. М. Горбаренка (Ново-Троїцький район, Херсонської обл.) про те, що агрономи районних насіннєвих господарств, і зокрема він, по кілька місяців не одержують зарплати.

Начальник сортового відділу Херсонського облуправління сільського господарства т. Середа повідомив редакцію, що після виступу ПЕРЦЯ заборгованість по зарплаті агрономам ліквідовано. Бухгалтера відділу т. Ватника, з вини якого було заслано гроші Горбаренка, знято з роботи.

* * *

До редакції надійшов лист про систематичні порушення фінансової дисципліни керівниками Тетерівської дистанції шляху (Південно-Західна залізниця).

При перевірці листа управлінням залізниці факти підтвердилися. Як повідомив начальник служби шляху Південно-Західної залізниці т. Назимок, за грубі порушення фінансової дисципліни начальнику Тетерівської дистанції шляху т. Стрюченку оголошено сувору догану з попередженням, а головного бухгалтера Савченка знято з роботи і віддано до суду.

ДРУЖЕ ПЕРЕЦЬ!

Поспіши заїхати до корсунь-шевченківського історичного музею, поки його ще не відкрито, бо йому загрожує небезпека розпастися на невеличкі приватні колекції. Початок цьому поклав шофер Левицький і сторож музею Чорношкура. Недавно вночі вони розібрали пічку в головному корпусі і одвезли цеглу собі додому.

Не знаю, чи грітиме їх історична цегла, але сподіваюся, що ти допоможеш нагріти їх за варварське ставлення до державного майна.

О. ГУРИНЕНКО,
зав. фондами музею.

Корсунь-Шевченківський,
Київської області.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Листа з адресою: **«Вінницька область, Вінницький район, с. Порпурівці. Боярчук Катерині Андріївні»** працівники Барської контори зв'язку повернули назад з резолюцією: **«Укажіть район, неуки»**.

Гоголівський поштмейстер тільки читав чужі листи. Барські ж поштмейстери ідуть далі — вони ще й повчають кореспондентів. Причому повчають несправедливо, неписьменно і не ввічливо.

Стиль роботи барських зв'язківців стане ще ясніший, коли додати, що вони щомісячний журнал «Сучасне і майбутнє» перетворили, судячи по єдиному доставленому в 1948 році номеру, на піврічний, а щоденні газети зовсім не розсилають.

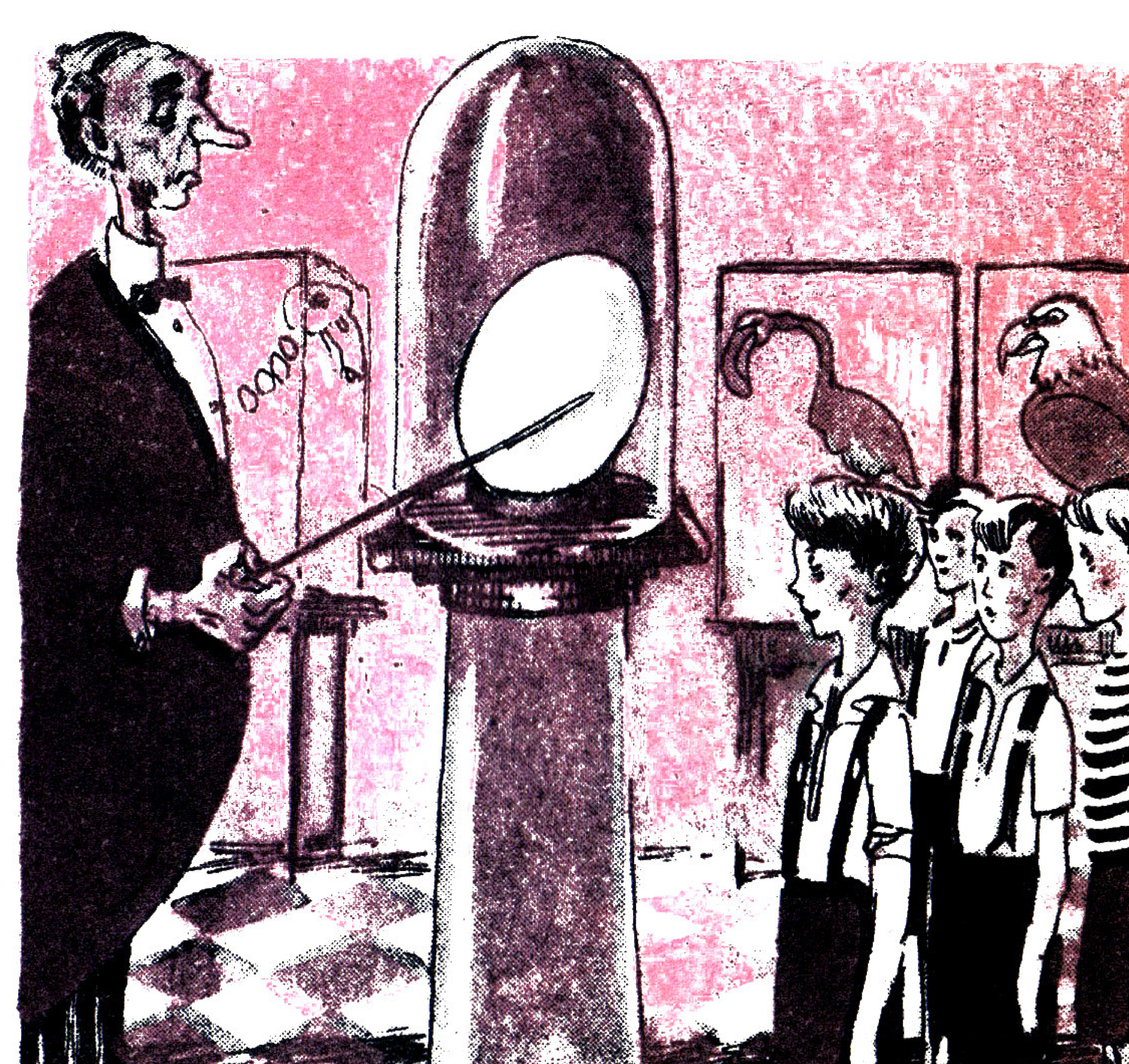

М. БАЛАКИР,
секретар первинної комсомольської організації.

с. Паліївка.
Барський район,
Вінницької області.

УНІКУМИ БЕНІЛЮКСА

Мал. Л. Каплана

— Перед вами, діти, страусове яйце. Бачили ви коли-небудь щось подібне?

— Покажіть нам куряче яйце — ми його теж давно не бачили.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

ДВА ЧОБОТИ — ПАРА

Мал. О. Козюренка

В ряді колгоспів Кам'янець-Подільської області у такий гарячий час, як збирання, обмолот і хлібозаготівлі, багато колгоспників не беруть участі у польових роботах.

— Ой, і ледар же ви, Карповичу: всі жнива за вами спостерігаю, а ви все рибку ловите!

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап **ВИШНЯ**, **Я. ГАЛАН**, **О. КОЗЮРЕНКО**, **О. МИХАЛЕВИЧ.**

Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, Тел. 5-30-31 4-65-56 доп. 59. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна».

Журнал «Перець» № 15(146) (на украинском языке). Підписано до друку 31 VII 1948 р. Стат. формат 72×100 см. 1 друк. арк.

БФ 02339. Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 2524. Тираж 50.000 прим.